

*Ὁ Δημητριάκης μας δίχως κἀν αἰτία,
ἔγινε θεότρελλος μὲ τὴν ἀπαρτία.*

Νέα πάλιν ἀπαρτία, συνεδριάσεις καὶ πάλι,
νόμων καὶ νομοσχεδίων φοβερός κατακλυσμός·
ὅμως ὅ,τι κ' ἂν θελήσῃ ὁ καθένας νὰ μοῦ ψάλῃ,
δὲν θ' ἀφήσω νὰ περάσῃ ὁ προϋπολογισμός. —
Πάντα πάντα θὰ νὰ βροῖσκω μὲν παρὰ μικρὴ αἰτία...
— Ἐ! κύρ Πρόεδρε, σοῦ εἶπα, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία!

Τι μὲ μέλει ἂν τὸ ἔθνος ἔχη χρῆσιαν ἀπὸ δρόμους;
τί μὲ μέλει ἂν δὲν ἔχη ναυτικὸ ἢ καὶ στρατό;
τί μὲ μέλει ἂν μοῦ λένε πῶς καταπατῶ τοὺς νόμους;
ἐγὼ Σύνταγμα καὶ Νόμους εἰς τὸν διάβολο πετῶ. —
Φθάνει μόνον μὲν νὰ εὔρω, μὲν παρὰ μικρὴ αἰτία...
— Ἐ! κύρ Πρόεδρε, σοῦ εἶπα, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία!

Ὁ Τρικούπης τρία χρόνια εἰς τὰ πράγματα νὰ μένῃ;
τρία χρόνια νὰ ξεσχίζω τὸ φτωχὸ μου τὸ λαιμό;
τρία χρόνια νὰ μᾶς βλέπουν οἱ ἴδιοί μας πεινασμένοι;
τρία χρόνια ἀπ' τὸ βῆμα ὀλονέν νὰ πολεμῶ;
Ἄ! μὰ πλέον δὲν ἀντέχω, καὶ ὅστιν πρὸ μικρὴ αἰτία
— Ἐ! κύρ Πρόεδρε, φωνάζω, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία

Ἔτσι νὰ περνοῦν οἱ χρόνοι καὶ μαζί των νὰ γυρνᾶμε,
κ' ἔξω ἀπ' τὴν Ἐξουσία νὰ καθώμαστε ἄργοι;
νὰ μὴ στρώσωμε ποτέ μας ἴστο τραπέζι της νὰ φᾶμε,
καὶ νὰ μὴ γινοῦμε διόλου ἴστη ζωὴ μας Ὑπουργοί;
Ἄ! μὰ πῶς δὲν ὑποφέρω, καὶ γ' αὐτὸ χωρὶς αἰτία
— Ἐ! κύρ Πρόεδρε, φωνάζω, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία!

Εἴκοσι φοραὶς κτυπιέμαι μὲ τὸν Μάνδαλο ὡς τώρα,
μὲ τὸν Στεφανίδη πάλι ἐξυβρίζομαι συχνά,
ἀνεβαίνω εἰς τὸ βῆμα καὶ μουγκρίζω κάθε ὥρα
καὶ ἡ μύτη μου, νομίζεις, κεραυνούς ὅτι γεννᾷ.
Ἄλλὰ τίποτε δὲν κάνω, καὶ γ' αὐτὸ χωρὶς αἰτία
— Ἐ! κύρ Πρόεδρε, φωνάζω, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία.

Φρόνιμος ὁ Βασιλεὺς μας εἰς αὐτὰ καιρὸ δὲν χάνει,
ἀποτείνομαι ἴστο ἔθνος, μὰ κ' αὐτὸ δὲ μὲ ψηφῶ,
στρέφω ὑστερα μὲ πόνο ἴστον χρυσὸ μου Δεληγιάννη,
μὰ κ' ἐκεῖνος μ' ἐκπληξίν μου τὴν σουμάδα του ρουφῶ.
Ἐ! μὰ πλέον δὲν ἀντέχω, καὶ γ' αὐτὸ χωρὶς αἰτία
εἰς τὸν διάβολο πῶς στέλλω καὶ Βουλὴ καὶ ἀπαρτία.